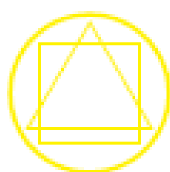
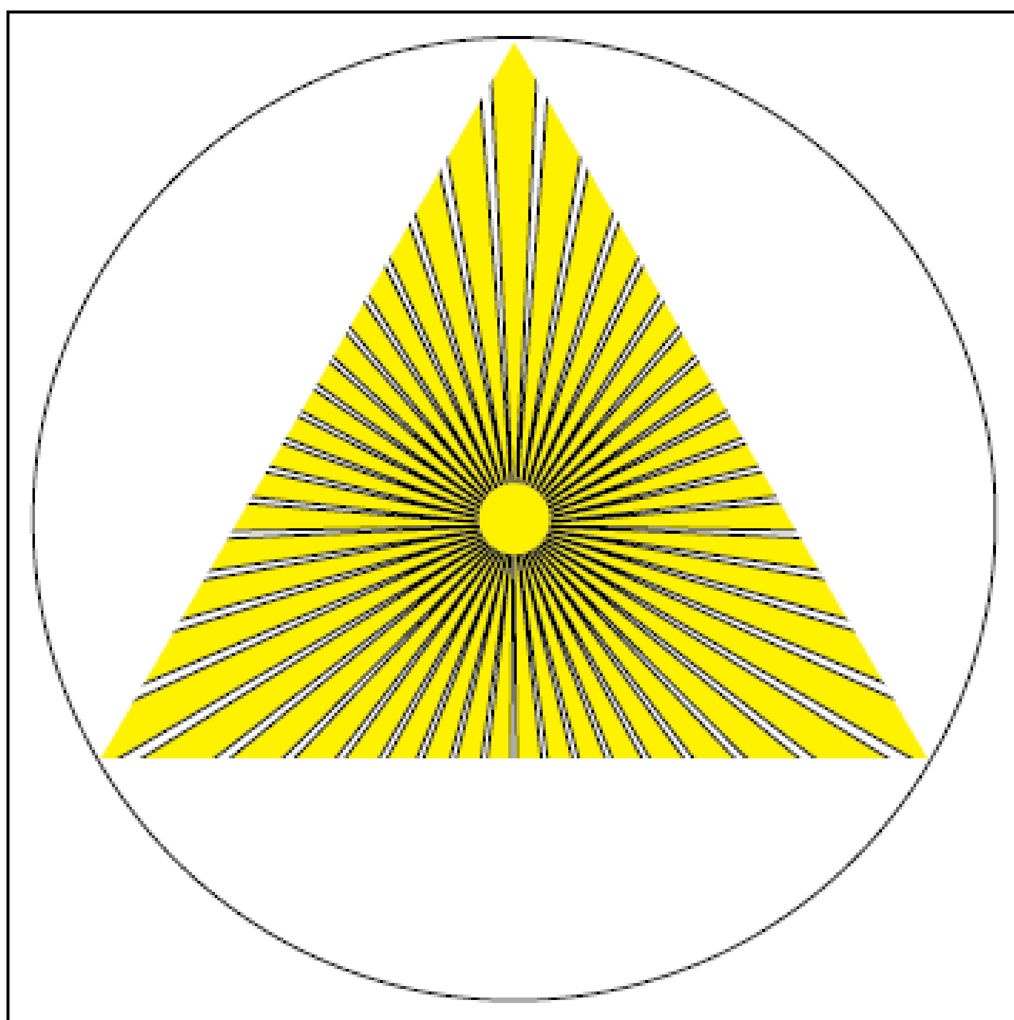

PŘICHÁZEJÍCÍ NOVÝ ČLOVĚK

JAN VAN RIJCKENBORGH

PŘICHÁZEJÍCÍ NOVÝ ČLOVĚK

Jan van Rijckenborgh

ROZEKRUIS PERS – HAARLEM – NIZOZEMSKO

Přeloženo z německého překladu:
Der kommende neue Mensch, 4. přepracované vydání 1993

Původní holandský titul:
De komende nieuwe mens

První nizozemské vydání 1953

Mezinárodní škola Zlatého Růžového Kříže
Lectorium Rosicrucianum
Hlavní sídlo:
Bakenessergracht 11-15
Haarlem – Nizozemsko

1. české vydání 2000

Mezinárodní škola Zlatého Růžového Kříže
Lectorium Rosicrucianum
Centrum Praha
Křesomyslova 8, Praha 4

ISBN 90 6732 207 5

O B S A H

DÍL DRUHÝ

SEDMIDÍLNÁ STEZKA VZNIKU NOVÉHO ČLOVĚKA

DÍL TŘETÍ

DARY A SCHOPNOSTI NOVÉHO ČLOVĚKA

Předmluva

První vydání díla *Přicházející nový člověk* vyšlo v roce 1953. Západní Evropa začala odstraňovat škody, způsobené druhou světovou válkou. Ze všech koutů světa se scházeli idealisté, aby hlásali mír a aby se pokusili uspořádat svět do nové podoby. Nyní, o dobrých 45 let později, se mnohé změnilo, ale rozepře mezi národy zůstaly. Více než kdykoli předtím hledá lidstvo východisko z nebezpečí, která samo vyvolalo.

Bratrstvo Zlatého Růžového Kříže provází hledajícího člověka v jeho boji o světlo. Ve snaze ukázat stezku vnitřního osvobození a objasnit ji, popsal Jan van Rijckenborgh v knize *Dei Gloria Intacta* (1946) cestu, kterou má lidstvo před sebou. Kniha *Přicházející nový člověk* je naplněním a doplněním této ideje. Autor zde až do nejmenších podrobností popisuje novou éru a nové lidstvo, jež v příštích staletích osídlí Zemi, v níž už nebude místo pro současnou, kultivovanou osobnost. V právě začínající fázi kosmického vývoje stojí lidstvo před totálně novým konceptem: je jím člověk, vedený nesmrtelnou duší a žijící z nového vědomí. K jeho dosažení byla otevřena cesta gnostické transfigurace. Egoistické zájmy musí zmizet a také zmizí, aby tohoto vznešeného cíle mohlo být dosaženo.

Osobnost, která je v knize *Přicházející nový člověk* popisována, zahrnuje nejen „já“, nýbrž je systémem čtyř těl v různém stadiu vývoje. Očištěním tohoto systému a připojením nové dimenze se tento stane schopným transfigurace. Znamená to, že dnešní lidský typ bude nahrazen lidmi, žijícími ze sil, jež jsou ještě sotva známé.

Tyto lidi, kteří jsou pro mnohé filozofy a umělce jen ideálem s vágními obrysy, popisuje Jan van Rijckenborgh do všech podrobností tak, že ho moderní hledající člověk může pochopit a kráčet v jeho šlépějích. Někdy jeho slova znějí sice poněkud zastarale, nutno ale vzít v úvahu, že pro vyjádření svého univerzálního poselství musel použít výrazy, jež byly před půl stoletím běžné. To však nic nemění na síle jeho výkladu a pravdě jeho slov.

Rozekruis Pers

Díl první

SEBEPOZNÁNÍ
JAKO PŘEDPOKLAD
PRO VÝVOJ NOVÉHO ČLOVĚKA

I – 1

PŘICHÁZEJÍCÍ NOVÝ ČLOVĚK

Mnoho našich čtenářů se jistě už někdy setkalo s okultními nebo etnologickými spekulacemi o příchodu nové lidské rasy na Zemi, a stejně tak i se spekulacemi o druhu a vlastnostech této rasy. V průběhu mnoha tisíciletí se skutečně neustále objevovaly nové lidské rasy, aby pak zase vymřely. Budoucí dialektická zjevení bezpochyby nebudou výjimkou.

Na naší dialektické planetě se nacházejí určité oblasti, které se mohou v nejhlubším slova smyslu nazývat tavicím tyglíkem lidstva. Z těchto tavicích tyglíků nakonec vznikají – po mnoha tříbeních – nové lidské rasy.

Když dochází ke kosmickým revoltám, při nichž se propadávají celé kontinenty a mnoho jiných katastrof ukončí život nespočetných lidí, tak vždy existují lidé, kteří takovým katastrofám uniknou, a zčásti jsou také záměrně předem dopraveni do bezpečí, na bezpečnější místa pobytu. Z těchto „posledních zbytků“ dialektického lidstva se vyvíjejí nové rasy, jež poskytují v průběhu doby novou příležitost k reinkarnaci všem, kteří zahynuli při kosmickém převratu.

Jak takové znovuosídlení očištěné zeměkoule probíhá, o tom jste jistě už něco četli. Svědectví o tom podávají nesčetné legendy a báje. Pomyslete třeba na příběh o Noemovi, který poté, co unikl potopě, nachází na hoře Ararat opět pevnou zem a stává se spolu se svou rodinou základem nového světového lidstva. Tento příběh se v rozličných formách vyskytuje v mytologickém pokladu takřka všech národů.

Tak se v průběhu let, staletí a eonů otáčí kolo času a moudrý kazatel právem říká: „Stane se také něco, o čem lze prohlásit: Hleď, toto je nové? Totéž se již přihodilo v dávných dobách, které byly před námi.“ To platí také o vzniku a zániku lidských ras. Ve své vnitřní podstatě to nejsou „nové“ rasy v doslovném významu slova, nýbrž navracející se staré rasy nebo rasy vzniklé smíšením starých ras.

Jsou to stále tytéž věci, skutečnosti a titíž lidé, kteří se v ustavičných převratech dialektiky nepřetržitě objevují ve hře aktuálních událostí. Hovoříme-li k vám nyní o přicházejícím novém člověku, nechť je vám zároveň jasné, že nemáme nikterak v úmyslu poučovat vás o nové přicházející dialektické rase. Jak již bylo řečeno, každá nová rasa, která se zjeví ve světě dialektiky, tady už v předešlých staletích byla. Bylo by tedy bludem nazývat ji „novou“. Dokonce i kdyby nová byla, nemělo by takové zjevení rasy pro žáka moderní duchovní školy žádný význam, neboť my usilujeme o to, abychom se sami z nekonečného koloběhu v čase osvobodili. Usilujeme o původní život v Božím království, které není z tohoto světa.

Musíte tedy naše výklady o přicházejícím novém člověku chápat v novém smyslu, neboť se přitom v naprosto žádném ohledu neodvoláváme na nějakou okultní nebo etnologickou vědu. Směrujeme vaši pozornost spíše na to, že i v původním Písmu svatém se mluví o nové lidské rase, avšak ve velmi zvláštním smyslu. Tato nová rasa je známá pod různými jmény. Někdy se mluví o příchodu Božího lidu na zem, pak opět o Una Sancta, o svatém bratrstvu, a udává se ještě mnoho jiných pojmenování. Jistě to znáte, musíte to však také pochopit v pravém slova smyslu, aby se vyloučily možné omyly.

Existuje svaté bratrstvo, Univerzální bratrstvo, bratrstvo původní říše. Právě citované pojmenování z Písma svatého však nemíní ve většině případů toto bratrstvo, nýbrž pozornost je s důrazem kladena na vytvoření zcela nového bratrstva, zcela nové Una Sancta.

Pokud kvůli správnému pochopení pozorujeme problémy s tím spojené z časoprostorového hlediska, pak na jedné straně poznáváme dialektický svět a lidstvo, a na druhé straně Boží říši a její obyvatele. Mezi těmito dvěma světy zeje hluboká propast, kterou nelze časoprostorově překlenout. Lidé a rasy z masa a krve, z obyčejné dialektické přírody, nemohou tuto propast překročit. Proto se v dialektickém světovém řádu otáčí veškerý život jako kolo kolem své vlastní osy, v nepřetržitém návratu a v nekonečném opakování.

Víme, že se Bratrstvo toho druhého království snaží padlé a uvězněné lidstvo spasit. Za tím účelem uskutečňuje práci, jejíž aspekty jsou v duchovní škole neustále probírány a studovány. Mnoho lidí na tomto světě reaguje na impulsy Univerzálního bratrstva s vážností a oddaností. Nevíme, kolik lidí tohoto druhu existuje, ale že existují, je jisté. Nevíme, v kterých zemích žijí a k

jakým národům nebo rasám náležejí, avšak téměř s jistotou můžeme předpokládat, že skoro ve všech zemích žijí lidé, kteří na tyto impulsy reagují. Mnozí z nich projevují stejné vlastnosti a smýšlení, s jakými se setkáváme v naší škole.

Všichni tito lidé, pocházející z nejrůznějších zemí a ras, vytvoří v určitém dějinném okamžiku ve všech těchto zemích a světových stranách společenství. Spojeni ve velmi zvláštní, exkluzivní rasu, která se nebude vyznačovat pobytem v určitém zemském pásmu, nýbrž bude zbavena osudových otáček dialektického kola, uskuteční zázrak překročení nepřeklenutelné propasti ke ztracené otčině. Toto vznikající nové společenství má na mysli Bible.

Protože v naší době nadešel čas k vytvoření takovéto rasy, je naším úkolem zaměřit tímto směrem vaši pozornost, zjistit, jak se to celé uskuteční a prostudovat různá hlediska tohoto nádherného vývoje. Nejdříve máme v úmyslu přiblížit se této velmi neobyčejné, mimořádné a zázračné manifestaci a vývoji úplně nového, nedialektického typu člověka v tomto dialektickém světě z mysticko-filozofické stránky. Potom budeme zkoumat, jak se to vše může uskutečnit, a konečně jaké následky to bude mít.

V prvním listě Tesalonickým mluví Pavel o této nové osvobozené rase, když říká:

„Nechceme vás, bratři, nechat v nevědomosti o údělu těch, kdo zesnuli, abyste se nermoutili jako ti, kteří nemají naději. Věříme-li, že Ježíš zemřel a vstal z mrtvých, pak také víme, že Bůh ty, kdo zemřeli v Ježíši, přivede spolu s ním k životu. Toto vám říkáme podle slova Páně, že, my, kteří živi zůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteří zesnuli.

Sám Pán sestoupí z nebe na znamení, za volání archanděla a zvuku Božího pozounu, a ti, kdo zemřeli v Kristu, povstanou nejdříve; a potom i my, kteří žijeme a zůstáváme zde, budeme spolu s nimi vzati na oblacích vzhůru vstříc Pánu v povětří, a tak navždy budeme s Pánem."

Tato mystická, transfiguristická řeč, která byla staletým užíváním přírodními náboženstvími bohužel kázána téměř až do úmoru a je mnohými zneužívána, jako by byla soukromým vlastnictvím, obsahuje celý nástin vzniku nové eklézie.

Z toho poznáváme, zcela souhlasně s transfiguristickým učením, že ani Pavel nepovažoval životní oblasti v zrcadlové sféře za nebeské oblasti. Jak zrcadlová, tak i látková sféra dialektické přírody jsou pro ty, kteří jsou opravdu spojeni s Kristovou hierarchií, pouze místem přechodného pobytu. Kdo je přijat do procesu nového bytí v opravdu transfiguristickém smyslu, i když se při tom zprvu jedná jen o základní stadium, měl by se vzdát veškerého pocitu smutku a osamocení. Takovéto projevy, které jsou normální u obyčejného přírodního člověka, jsou bludem pro ty, kteří jsou osvobozeni ve světle Krista.

Každý proces má samozřejmě svůj počátek. Až jednou jasně poznáte, jak pronikavě zasahuje proces zasvěcení, o kterém hovoříme, do tělesnosti a do celého mikrokosmu člověka, jak hluboce je tento proces biologicky a strukturálně ukotven v každém vláknu bytosti, pak jasně porozumíte tomu, že na počátku tohoto procesu musí být svoboda. Vědomí odloučení, totálně prožitého zániku, je v běžné přírodě velmi obvyklé, avšak viděno ve světle obnovy je nanejvýš nenormální. Kdo to ví, pochopí současně, že není vůbec důležité, na které straně závoje smrti se člověk nachází a žije, pokud bylo už jednou vytvořeno spojení s absolutní svobodou. Kdo opustí látkovou sféru bez tohoto spojení, ten se musí opět navrátit k inkarnaci. Kdo však již toto spojení má, nemusí se už vůbec ničeho obávat. Kolo dialektiky už nemůže takového člověka strhnout zpátky a žádný vliv zrcadlové sféry ho už nemůže oklamat.

Ačkoliv jsme o tom doposud příliš nehovořili, musíte vědět, že duchovní škola působí i za závojem smrti, a také tam, vybavena mnoha dary milosti, se stará o své žáky. Na základě úplně jiných okolností a stavů, ve kterých škola na onom světě pracuje, dokonale odpadají mnohé potíže, které známe zde. Žáci tam mohou v naprostém a ničím nerušeném klidu pokračovat v procesu, který započali zde, v látkové sféře. Proto je také jisté, že se po odchodu z tohoto světa opět brzo setkáme.

Je nutné, abyste žili s tímto vědomím a po skonu přítele nebo přítelkyně nebyli smutní jako jiní lidé, kteří nic z těchto věcí nechápou. Naopak se ve vás musí rozhostit veliká radost, když někdo z opravdových spolužáků překročí práh smrti před vámi. O takových se říká, že „zesnuli dle přírody".

Dle přírody zesnulý není jen člověk, který odložil látkové tělo, nýbrž někdo, kdo je již zproštěn všech dialekticko-přírodních vlivů a působení. Takový člověk pak po skonání přechází z látkové

sféry do oblasti, která se svou povahou a vibrací nachází mimo zrcadlovou sféru. V tomto smyslu je třeba chápat výraz: „v Ježíši zesnulý“. Pamatujte však, že „zesnulý“ neznamená ještě „vzkříšený“. „Vzkříšení“ nastává až na konci procesu, ve kterém se zesnulý nachází.

K tomu musíme poznamenat, že stav „zesnout dle přírody“ může být dosažen již během života v látkové sféře. Je to stav totálního rozlomení já, o kterém jsme již mnohokrát hovořili. Výhoda stavu „být v Ježíši zesnulým“ oproti stavu rozlomení já v látkové sféře je zřejmá, neboť v Ježíši zesnulý člověk je navždy zproštěn svého dialektického látkového těla i jeho éterického protějšku, a může tedy dál v klidu stavět na získaných elementech obnovení. Naproti tomu člověk, který svému já umírá v látkové sféře, musí i nadále téměř každou minutu brát ohled na přítomnost a požadavky látkového organismu, náležejícího k přírodě smrti. Proto je také pochopitelné, že zesnulí žáci předejdou v procesu obnovy žáky v látkové sféře, jak vysvětluje Pavel, neboť mohou tento proces uskutečnit mnohem rychleji.

Naším úmyslem je přiblížit vašemu vědomi skutečnost, že uprostřed obyčejného lidstva všech zemí a národů povstává k vlastnímu osvobození nový lid, Boží lid, zástup, který nikdo nespočítá. Tento lid, který se zjevuje v látkové sféře a pochází z ní, se už v žádném ohledu nemusí obávat smrti. Naopak, umírání je mu ziskem. Tento lid je připravován na velmi zvláštní cestu, cestu, kterou Pavel označuje: „jít vstříc Pánu v povětří.“ To je univerzální výraz pro naznačení následného procesu, který se týká postupné přeměny nové duševní bytosti v bytost duchovní. To je cesta k Neměnnému království.

Je vám asi známo, že lidstvo jako celek podléhá otáčení kola. Toto otáčení počíná dnem nového kosmického zjevení a končí kosmickou revoltou – a tak se to stále znovu opakuje. Když se přibliží konec kosmického dne, jsou okolnosti a vibrační stavy nakonec takového rázu, že už žádný člověk nemůže být zachráněn a osvobozen, dokud nenastane nový Den zjevení. Když je poslední člověk, který ještě může být zachráněn, přijat do procesu osvobození, zazní „hlas poslední polnice“. Potom jsou všichni osvobození lidé z dialektického životního pole s jeho dvěma sférami vyjmuti a začíná přeslavná cesta do domu Otce.

Nové bratrstvo, nová Una Sancta, je pak vytvořeno: jde „vstříc Pánu v povětří“. Je to společenství těch, kteří jsou vykoupeni z této Země. Ti, kteří k němu náležejí, byli za prvé, když ještě byli opravdově hledajícími, zažehnuti Duchem Božím, za druhé zesnuli v Ježíši, a za třetí jsou Duchem Svatým přijati do procesu znovuzrození jako děti Boží.

I – 2

KRISTUS, UNIVERZÁLNÍ PRAMEN SVĚTLA A SÍLY

V tomto světě se zrodí nová lidská rasa! Povstane nový lid, zaslíbený lid, lid Páně, lid Boží!

Nasloucháte-li hlasům světové literatury, naleznete bezpočet odkazů, které svědčí o příchodu velebného zástupu, zástupu, který nikdo nespočítá. Avšak zároveň s tímto proroctvím přijímáte na základě svého dialektického stavu bytí nevyhnutelně všemi svými smysly klam, že tento příchod Božího lidu se vztahuje na znovusjednocení staré semitské rasy na březích starého světového moře. Nebo je vaše pozornost nasměrována na Britsko-izraelské hnutí, vzbuzující zdání, jako by lidem Páně byla anglosaská rasa.

Staří žalmisté pěli: „On shromáždí svůj lid ze všech zemí světa“. Nevěřte však, že tyto zpěvy poukazují na okultní nebo etnologický vývoj, ale chápejte je v dokonale novém smyslu. Tato stará proroctví hlásají mimořádně nezvyklou a nádhernou manifestaci úplně nového, nedialektického typu člověka v tomto dialektickém světě. Tato skupina lidí se nachází nejen mysticky, nýbrž také strukturálně a biologicky, tedy tělesně ***v*** tomto světě, ale není ***z*** tohoto světa.

Fáze proroctví o tomto dění je nyní ukončena, neboť jsme vstoupili do období rozsáhlého uskutečňování. Proto duchovní škola již nehovoří ve smyslu oznamování, nýbrž vám musí nyní běh těchto událostí vysvětlit, abyste počítali se všemi faktory, které s tím souvisí, a mohli započít s jejich začleněním do svého života. Tak musíte chápat „příchod do zaslíbené země“. Není tím míněna změna vašeho bydliště, ale nutnost připravit se na příslušnost k nové skupině lidí. Jistě chápete, že je přitom třeba mnohé prohovořit, uvážit a pečlivě prozkoumat.

Nejprve se musíme vrátit ke starému tématu, totiž, že Kristus není veleknězem majestátní postavy, který se zdržuje kdesi mimo hrubohmotný svět, nýbrž že je především neosobní, neohraničenou bytostí, projevující se hlavně jako světlo a síla, jako mohutné zářící pole. Toto Kristovo zářící pole, které se mezi námi objevilo a které nenechává tento temný světový řád v klidu, má za následek jasně poznatelný, mocný vliv, ba celý řetězec vlivů!

Že mohou mít neviditelné paprsky obrovský účinek, v tom nevidí moderní člověk jistě nic zvláštního. Člověk našeho století zná jejich všestranné použití. S neviditelnými paprsky se experimentuje v lékařství, ve vojenské technice a v mnoha laboratořích světa.

Existují paprsky, které mají rozlamující účinek a paprsky, které se mohou označit jako přitažlivé. První skupina se nazývá ultrafialová, druhá infračervená. Protože zářící pole Krista je dokonalé, neboť obsahuje úplné spektrum a může být tedy také označeno jako slunce, jako neviditelné sluneční těleso, je pochopitelné, že paprsky a vlivy tohoto pole musí tedy působit jak přitažlivě, tak i rozkladně. Následující výklad vám snad zprostředkuje pojem o účinku těchto dvou různých vlivů a sil zářícího pole Krista, jež velmi harmonicky spolupracují.

Přitahující neboli infračervené světlo božského slunce se vás v daném okamžiku dotkne. Je-li vaše svatyně srdce toho zvláštního druhu, který v našem učení označujeme jako entity s jiskrou Ducha, to znamená, že se ve vaší pravé srdeční komoře nachází atom jiskry Ducha, pak budete jistě na přitahující světlo reagovat, ba musíte reagovat. Běžné vědomí o tom nic neví, „ já“ se tomu bude dokonce spontánně bránit a dá podnět k překrouceným projevům, přesto bude celou svou podstatou jakoby strženo proudem reakce. Lidská bytost tak bude vystavena celé řadě zkušeností, na základě skutečnosti, že ji zasáhl infračervený paprsek božského slunce. Milióny lidí v tomto světě znají toto intenzívní zneklidnění a nevysvětlitelné zážitky, jež na základě toho vznikají, z vlastních zkušeností.

Skutečnost, že člověk je tímto proudem světla doslova přitažen, dokonale vysvětluje, proč mystická řeč hovoří o „volání“. Tento infračervený impuls, toto přitahující světlo je vskutku voláním. Musíte však dobře rozlišit, že existuje pozemská, přírodní infračerveň a infračerveň božského slunce. Volá-li vás Bůh, pak vás zasáhne tímto světlem. Protože ale toto přitahující světlo nemůžete oddělit od božského rozlamujícího, ultrafialového světla, vzniká současně s voláním také rozpolcení, totiž celá řada zneklidnění a zkušeností, o nichž byla právě zmínka.

Jestliže se při volání toto zneklidňující a přetrvávající vnitřní pohnutí nedostaví, pak si můžete být jisti, že vás nezasáhla božská infračerveň. Pak to bylo volání čistě dialektického vlivu, které se pojí s běžnou bytostí já a které se nemůže ani v nejmenším dotknout atomu jiskry Ducha.

Volá-li vás slunce Ducha a vy toto volání následujete, pak musíte současně něco opustit, protože infračervené světlo doprovází vždy ultrafialové světlo. To je smysl slov: „Jdi, prodej vše, co máš, a následuj mne“. To je smysl úhelného kamene svobodného zednářství. Kdo chce stavět na tomto úhelném kameni ve světle božského slunce, musí mít na zřeteli oba účinky tohoto světla: zbořit a stavět, ztratit a získat.

Tento dvojí účinek božského světla má pro váš život obrovský význam, natolik absolutní význam, že z něj lze odvodit a vysvětlit všechny vaše životní zkušenosti. Každá stránka ve vaší knize života je psána těmito vlivy. Vysvětluje se tím vaše vlastní postavení jako žáka, jako dělníka v pracovním poli školy, jako muže, jako ženy, váš vztah k druhým i ke společnosti. Je pochopitelné, že se jako žáci duchovní školy otevíráte dvojímu, velmi silně působícímu Božímu světlu. Tak jako můžete vydutým zrcadlem odrážet obyčejné sluneční světlo a zrcadlo přitom vytváří ohnisko, tak je tato škola ohniskem pro Boží světlo.

V míře, v jaké je toto zrcadlo stále jemněji vybrušováno a tvoří tak stále ostřejší ohnisko a celý zrcadlící systém je stále dokonalejší, je ve vás stále mocněji a silněji zasahován, přitahován a probouzen atom jiskry Ducha. Současně, a to je druhý dar milosti duchovní školy, vám bude toto pohnutí a volání vysvětleno a jeho povaha a záměr vám bude vyložena. Žák tedy ví, co od něho infračervené Boží světlo žádá, k čemu jej volá a k čemu jej uzpůsobuje.

Uzpůsobuje? Jistě, a to bezprostředně! Boží infračervené světlo je totiž provázeno potenciálem ultrafialového záření. To znamená, že žák, který chce kráčet božími cestami, objeví, že mu jsou veškeré potíže a překážky v pravý čas ultrafialovým zářením odstraněny. Touto schopností Krista se mu uvolňuje dráha tak, že na cestě nenarazí na jediný kámen.

„Ten, který vás volá, je věrný“, tak praví Bible. „On dílo též dokoná.“ Výzva ke stezce znamená tedy současně její možnost. Proto zvěstuje prolog Janova evangelia s velkou jistotou: „Všem, kdo jej přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“ Nyní pochopíte, proč každý, kdo tyto věci zná, může s takovou určitostí říci: síla volání je současně silou, která uvolňuje dráhu.

Předpokládejme ale, že existuje žák, který je silou svého žákovství, silou své přítomnosti v silovém poli školy, velmi intenzívně přitahován, volán, ale není ochoten rozlomit to, co musí být nezbytně rozlomeno, který se nechce rozloučit s tím, co musí být opuštěno. Tento žák pomíjí všechna lepší hlediska a oběma rukama se pevně drží množství bludných idejí, které pro něj mají na základě myšlenek a citů z dřívějších inkarnací zdání skutečnosti.

Co se nyní stane? Pokud opravdový žák reaguje na volající aspekt harmonickým způsobem a stejně harmonicky reaguje i na rozlamující aspekt Kristova snažení, stezka se pro něho urovnává.

Chce-li však reagovat harmonicky jen na volající aspekt, a na rozlamující už nikoli, potom se oba vlivy projeví v jeho životě disharmonicky. To je pochopitelné. Pak vyvstávají různé potíže, neplodné snahy, nekonečné úvahy, rozpolcenost, osamělost a smutek, celé hadí hnízdo, v němž je uvězněn. To pak nejsou soužení, jež by mu způsobovala Gnose, nýbrž je to on sám, kdo se bičuje trestající metlou dialektického horlivce. V tomto stavu mu nemůže nikdo pomoci. On sám musí tuto trestající metlu horlivce zlomit.

Čeká vás nezměrné štěstí. Jste povoláni stát se Božím lidem, a sami se zde pevně držíte v bolesti a bídě. Umíte si představit pošetilejší způsob života?

Tato podotknutí nepovažujte za kázání nebo volání, neboť jste voláni již dlouho, velmi dlouho, a jak! Naše volání je pouze slabou ozvěnou věčné skutečnosti. Hovoříme s vámi o těchto věcech, protože nadešel čas! Fáze proroctví je za námi. Fáze přípravy je za námi. Vstoupili jsme do časového úseku uskutečnění. Ze všech zemí a národů se shromažďuje zástup reagujících lidí k nové činnosti a k novému vývoji. Kdo na tom chce mít podíl – a tato slova platí těm, kdo se mohou spolupodílet – si musí pospíšit, a to z velmi naléhavých přírodovědeckých důvodů.

Krátce jsme již naznačili, že kromě dvojího záření slunečního pole Krista je přítomná také dvojí síla záření této přírody. Infračervené světlo přírody je svázáno s já – a ultrafialové světlo přírody rozlamuje a napadá vše, co tomuto já odporuje. Tímto způsobem se vyvíjí dialektika: vznik, rozkvět a zánik, jíst a být snědén. Toto zářící pole přírody má tedy za následek degenerační vývoj, zatímco zářící pole Krista vykazuje rozšiřující se, regenerační vývoj. Obě pole jsou tedy vystavena vibračním změnám, které jsou navzájem protikladné: vývojem se obě pole od sebe stále víc vzdalují.

Je proto jasné, že nastane okamžik, kdy entita, existující v jednom poli, nebude již moci přestoupit do druhého pole. Rozdíl těchto polí, který zpočátku byl především zásadní a kvalitativní, bude nakonec strukturálně tak obrovský, a entity manifestující se v obou polích budou biologicky natolik odlišné, že člověk, který náleží k dialektickému poli, se od určitého okamžiku již nebude moci smířit, spojit s polem Krista. Takováto tragická situace se opakovaně vyvíjí na konci každé lidské periody. Je přirozené, že člověk, který je volán polem Krista a přitom lpí na poli dialektickém, nemůže sloužit dvěma pánům a bude z pole Krista, a sice vlastní vinou, vydělen.

Nastala doba, kdy se toto vydělování ve světě stává skutečností: vyvíjí se velká rozluka. Slovo „Kristus“ zmlkne v ústech těch, kteří nebudou náležet Kristovu poli. Budou demaskováni a všemi poznáni. Zbylí, vážně hledající, mají volbu ještě ve svých rukou, pokud se jen rozhodně a včas rozloučí se svou rozpolceností a celou svou vůlí se svěří zářícímu poli Krista. Pak budou zpěvy starých platit i pro ně:

„I kdybys mezi dvěma řadami kamenů ležel, přesto budeš, jako holubí křídla, pokryt stříbrem a peřím zářícího, ryzího zlata. Zářící síly Boží tě budou provázet na všech tvých cestách, ponesou tě na rukou, aby tvá noha nenarazila na žádný kámen.“

Svobodní zednáři Růžového Kříže, užívejte svého rozumu: stavte na věčném úhelném kameni, který stavitelé tohoto světa zavrhli, a prožijte spolu s námi nadcházející den Páně.